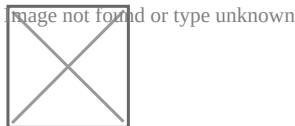

Ιερομόναχος Ευγένιος Διονυσιάτης (1875 - 10 Δεκεμβρίου 1961)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Dionysiou1_2](#)

Ο κατά κόσμον Ευάγγελος Παντελεήμονος Λημώνης γεννήθηκε στη Χότσιστα Κορυτσάς της Β. Ηπείρου το 1875. Διετέλεσε δάσκα-λος και ήταν γνώστης άριστος της βυζαντινής μουσικής. Όταν κάποτε οι Τούρκοι θέλησαν να κάψουν ένα ελληνικό σχολείο, αποσόβησε την καταστροφή με την προσευχή του, λέγοντας τους Χαιρετισμούς της Πα-ναγίας. Προσήλθε με ιερό πόθο στη μονή Διονυσίου κι εκάρη μοναχός το 1909. Ως μοναχός διακρίθηκε για την υπακοή του και τη μοναχική του ακρίβεια. Είχε κόψει τελείως το θέλημά του. Συνήθιζε να λέει: «Ο υποτακτικός ουδέν έχει εν τω κόσμω τούτω, ει μη μόνον τον Χριστόν». Έφθασε από την πράξη στη θεωρία. Μετά μία εικοσαετία σκληρών αγώνων στο αυστηρό κοινόβιο του Διονυσίου, όπου έλαβε την κουρά και την ιεροσύνη, έκανε μία τριακονταετία στον Πειραιά, συνεχίζοντας τους αγώνες του και βοηθώντας τους εκεί χριστιανούς.

[Ιερομόναχος Ευγένιος Διονυσιάτης](#)

Ιερομόναχος Ευγένιος Διονυσιάτης

Ήταν δάσκαλος στην πατρίδα του Βόρειο Ήπειρο. Η μεγάλη του ασκητικότητα, η θυσιαστική αγάπη και η γλυκύτητα του χαρακτήρα του τον έκαναν στοργικό Πνευματικό πατέρα πολλών πιστών. Αφιλοχρήματος και ακτήμων υπερβολικά, ζούσε πάντα ως φιλοξενούμενος. Ποτέ δεν απέκτησε δική του στέγη. Κοιμόταν ελάχιστα, τον χειμώνα δεν άναβε φωτιά, προσευχόταν θερμά, σιωπούσε ηθελημένα. Όσα χρήματα του έδιναν τα μοίραζε ελεημοσύνη. Συχνά αγρυπνούσε. Διαβάζοντας τους εξορκισμούς έφευγαν τα δαιμόνια, για τη μεγάλη του καθαρότητα και ταπείνωση. Μεγάλη του χαρά οι καθημερινές θείες Λειτουργίες σε εξωκκλήσια ταπεινά. Τον έβλεπαν τα καθαρά μάτια να μην πατά στη γη. Συχνό γεύμα του τα πρόσφορα της προσκομιδής. Το αυστηρό ασκητικό του πρόγραμμα δεν το άφησε μέχρι του τέλους του. Μέσα από τα παλιόρασά του φορούσε βαριά σίδερα, που του είχαν φάει τις σάρκες. Κοιμόταν σε χαμηλό κάθισμα και γι' αυτό

είχε καμπουριάσει. Από τις πορείες και τις μακρές ορθοστασίες είχαν αρχίσει να σαπίζουν τα πόδια του, μα δεν μύριζαν ποτέ άσχημα. Οι φίλοι του τού συνιστούσαν την επίσκεψη σε ιατρούς. Με τη γλυκύτητα που πάντα τον διέκρινε, τους απαντούσε: «Μετά της Αγίας Άννης θα πάω...».

Αγαπούσε υπέρμετρα την Παναγία και την αγία μητέρα της, τη «μάμμη» όλων των Αγιο-ρειτών. Τους Χαιρετισμούς της έλεγε πολλές φορές την ημέρα. Δεν είναι δίχως σημασία που ο θάνατός του ήλθε στο δειλινό της εορτής της Αγίας Άννης. Το πρωί είχε τελέσει την τελευταία θεία Λειτουργία του. Εξήλθε του ιερού βήμα-τος μετά δακρύων και χαράς. Στο πρόσωπό του έβλεπες όλη τη μακάρια ανάπαυση των πολλών κόπων του. Στα χείλη του ίσα που άκουγες τα τελευταία «Χαίρε» των ασίγαστων Χαιρετισμών προς την Αειπάρθενο Θεοτόκο. Πράγματι, η μητέρα της μητέρας του Παναγία, τον παρέλαβε με τις πρεσβείες της κοντά της. Εκεί που από μικρός προσδοκούσε να κατευθυνθεί και να τερματίσει, ο έτοιμος από καιρό. Καθήμενος στο σκαμνί του και βαστώντας το κομποσχοίνι του τελείωσε τον βίο του οσιακά. Όταν τον σαβάνωσαν οι ιερείς, είδαν τα πληγωμένα πόδια του γεμάτα σκουλήκια και θαύμασαν. Από τον τάφο του έβλεπαν να βγαίνει φως.

Κατά τον Γέροντα Γαβριήλ Διονυσιάτη: «Ευλαβέστατος και άκρως ζηλωτής των πατρίων, μελετηρός εις άκρον, παρά το προβεβηκός της ηλικίας του ελειτούργει καθημερινώς και επ' εσχάτων ως εκ του γήρα-τος και της ποδαλγίας, καθήμενος επί σκίμποδος προ της αγίας Τραπέζης, διεκρίνετο διά τον θερμουργόν ζήλον του και τον ανιδιοτελή αγώνα του υπέρ της Ορθοδοξίας μας, ως και την κατ' ιδίαν αγιωτάτην ζωήν του ...». Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 10.12.1961.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Ευγένιος Ιερομόνα-χος Διονυσιάτης, Αγιορειτική Βιβλιοθήκη 305-306/1962, σσ. 58-59. Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Παπα-Ευγένιος ο Διονυσιάτης, Η Αγία Σκέπη 118/1986, σσ. 99-103.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β΄1956-1983 , σελ. 655-666 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*